

“মৰমৰ সন্তান সকল:-ঈশ্বৰীয় লৰালী কাল পাহৰি উচ্চতকৈ উচ্চ প্ৰাপ্তি হেৰুৱাই নেপেলাব,সম্পূৰ্ণ পাছ হলে সূৰ্যবংশী ৰাজপৰিয়ালত ৰাজ পাবা”

প্ৰশ্ন :-সত্যযুগ আৰু ত্ৰেতাতে কোনো আত্মাক নিজৰ কৰ্ম ভুগিব লগীয়া নহয় -কেনেকৈ?

উত্তৰ:-কিয়নো সত্যযুগ-ত্ৰেতাতে যিসকল আত্মা আহে তেওঁলোকে সংগমৰহে প্ৰালব্ধ ভোগ কৰে,তেওঁলোকে সংগমত বাবাৰ দ্বাৰা এনেকুৱা কৰ্ম শিকে যাৰ দ্বাৰা ২১ জন্ম লৈকে তেওঁলোকক কৰ্ম ফল ভোগ কৰিব লগীয়া নহয়। সেই বাবেই কোনো কৰ্মৰে ফল দুখ ভুগিব লগীয়া নহয়।

গীত:-লৰালীৰ সময় পাহৰাই নিদিবা.....

ওম শান্তি। সন্তান সকলে মীঠা মীঠা গীত শুনিলে। বিশ্বৰ পিতাই সন্তান সকলৰ প্ৰতি বুজাই আছে। পৰমপিতা পৰমাত্মা তেওঁকেই কোৱা হয় যি শ্ৰী শ্ৰী অৰ্থাৎ শ্ৰেষ্ঠতকৈ শ্ৰেষ্ঠ হয়। কোৱাও হয় শিৱ ভগবানুবাচ বা ৰুদ্ৰ ভগবানুবাচ। ৰুদ্ৰ পৰমপিতা পৰমাত্মাক কোৱা হয়। পৰমপিতা পৰমাত্মাই নিজৰ সন্তান সকলক বুজাই আছে। এনেদৰে আৰু কোনো মানুহ,সাধু,সন্ত আদিয়ে নকয় যে তুমি আত্মা হয়। তোমাৰ পৰমপিতাই এই মুখ কমলৰ দ্বাৰা কৈ আছে। কোৱা হয় গৰু মুখ। এতিয়া পানীৰ কোনো কথা নহয়। বাবা হয় জ্ঞানৰ সাগৰ। শ্ৰী শ্ৰী ১০৮ ৰুদ্ৰ মালা বা শিৱ মালা আছে নহয়। তেতিয়া হলে প্ৰথম প্ৰথম এইটো নিশ্চয় কৰা যে বাবাই আমাক আত্মা সকলক পঢ়াই আছে। আত্মাইহে সংস্কাৰ লৈ যায়। আত্মাইহে পঢ়ে ইন্দ্ৰিয়ৰ দ্বাৰা। আত্মাই নিজে কয় মই এটা শৰীৰ এৰি আন এটা শৰীৰ লওঁ। ভিন্ন ভিন্ন নাম,ৰূপ, দেশ,কাল...সত্যযুগত পুনৰ জন্ম লওঁ যেতিয়া নাম,ৰূপ সলনি হৈ যায়। এই বুলি আত্মাই কয়। সত্যযুগত থাকো যেতিয়া পুনৰ জন্মও সত্যযুগত হয় অথবা বাবাই বুজাইছে তুমি স্বৰ্গত থাকিলে পুনৰজন্ম তাত লোৱা তাৰ পাছত নাম-ৰূপ সলনি হৈ যায়। বাবা নিৰাকাৰ শিৱবাবা এই ৰথত আহি বুজাই আছে-সন্তান সকল, এতিয়া তুমি আমাৰ সন্তান হৈছা। তুমি বহুত আনন্দিত হৈ আছা। আমি বেহদৰ বাবাৰ পৰা সম্পত্তি লৈ আছোঁ ব্ৰহ্মা দ্বাৰা। আত্মাই কয়-মই এই দ্বাৰা বেৰিষ্টাৰী অথবা ডাষ্টৰীৰ পাৰ্ট বজাওঁ। আমি আত্মা অশৰীৰী আছিলোঁ তাৰপাছত গৰ্ভত আহি শৰীৰ ধাৰণ কৰিলোঁ। বাবাই কৈছে মই গৰ্ভত নাহো। আমি এইবুলি নকও যে পৰমপিতা পৰমাত্মাই এটা শৰীৰ এৰি বেলেগ লয়। নহয়, তুমি লোৱা। এওঁ দাদাই লয়। এই আত্মাই ৮৪ জন্ম পুৰা লৈছে এই আত্মাই নিজৰ জন্মক নাজানিছিল। এতিয়া ৮৪ জন্মক জানিলে। আত্মাই হে কয়-মই সূৰ্যবংশী ঘৰত জন্ম লৈছো। আকৌ পুনৰ জন্ম লৈ আহিছে। আকৌ পুনৰ জন্ম লৈ লৈ সত্যযুগ, ত্ৰেতা,দ্বাপৰ, কলিযুগত আহিলে। আত্মাই কয় দ্বাপৰ যুগত আমি বাবাক স্মৰণ কৰিলোঁ। পৰমপিতা পৰমাত্মাৰ লিঙ্গ ৰূপৰ পূজাও কৰিলোঁ। মই আত্মা সত্যযুগত মালিক আছিলোঁ,তাত কাৰো পূজা নকৰিছিলোঁ। স্বৰ্গত ভক্তি নহয়। আধাকল্প ভক্তি কৰিলোঁ। এতিয়া পুনৰ বাবাৰ সন্মুখত আহিছোঁ। এতিয়া তোমালোক সকলো নিৰাকাৰ বাবাৰ সন্মুখত আহিছা সাৰকাৰ বাবাই কৈছে এই ঈশ্বৰীয় জন্ম পাহৰি নাযাবা। কয়-বাবা,এইটো বৰ কঠিন হয়। আৰে! কঠিন কি কথা। তোমালোক আত্মাৰ পিতা মই হওঁ। মই আহিছোঁ তোমাক পতিতৰ পৰা পাৱন কৰিবৰ বাবে। তোমালোকে স্বৰ্গৰ বাদশ্বাহী পাবলৈ পঢ়িছা। জ্ঞানৰ সংস্কাৰ মোৰ (পৰমপিতা পৰমাত্মাৰ) আছে বাবেই মোক জ্ঞানৰ সাগৰ, মনুষ্য সৃষ্টিৰ বীজৰূপ বুলি কোৱা হয়। নিজেই কয়- যথার্থ ৰূপত, মই ৰচয়িতা হওঁ। মই পৰমধামত থাকোঁ। মই ইয়ালৈ এবাৰেই আহোঁ যেতিয়া পঢ়াবলগীয়া হয়। আহি পতিত সৃষ্টিক পাৱন বনাওঁ। জৰুৰ পতিতেহে স্মৰণ কৰিব। সত্যযুগত পাৱন আত্মাই স্মৰণ নকৰে। এইদৰে কোনেও নকয় ইয়ালৈ আহি আমি আত্মাবোৰক পতিত বনাওঁক। মায়াইহে পতিত কৰে সেইবাবে কয় পাৱন বনাওক। কিন্তু তেওঁলোকে নাজানে মই কেতিয়া আহোঁ। মই আহোঁ সংগম যুগত। অন্য সময়ত নাহো। এতিয়া, আহিছোঁ। তোমালোক মিঠা সন্তানসকলে মোৰ কোলাত আশ্ৰয় ল’লা। তোমালোকে জানিছা বাবাই পুনৰ প্ৰাচীন ৰাজযোগ শিকাইছে, যাৰ দ্বাৰা ভাৰত পৱিত্ৰ হৈছে। এইখন নিৰাকাৰ ঈশ্বৰৰ পাঠশালা। নিৰাকাৰ বাবাই কৈছে- মই এই শৰীৰত (ব্ৰহ্মাৰ) প্ৰৱেশ কৰোঁ। এইজন ব্ৰহ্মা তোমাৰ ডাঙৰ মা। মাম্মা সৰস্বতী জগত অম্বা-ব্ৰহ্মাৰ জীয়েক। ডাঙৰ মায়েতো লালান-পালন কৰিব নোৱাৰে সেইবাবে জগদম্বাক পালনাৰ বাবে নিয়োগ কৰিলে। এওঁৰ শৰীৰক জগত অম্বা বুলি কোৱা নহয়। এওঁ মা-পিতাহে। এইজন ব্ৰহ্মা মাতাও হয়। আশীৰ্বাদ মাতাৰ পৰা পোৱা নহয়। আশীৰ্বাদতো পিতাৰ পৰাহে পোৱা হয়। তোমালোক ব্ৰহ্মা মাতাৰ মুখ বংশাৱলী হৈছে। পিতাই কৈছে- সন্তানসকল মোৰ হৈ স্বৰ্গৰ

বাদশ্বাহী ল'ব কাৰণে পুৰুষাৰ্থ কৰি-কৰি আকৌ মায়াৰ যুজঁত পৰাজয় বৰণ নকৰিবা। এই ঈশ্বৰীয় শিশুকাল পাহৰি নাযাবা। যদি পাহৰি যোৱা তেন্তে কান্দিব লাগিব। গতিকে BK সৰস্বতী যাক জগত অম্বা বুলি কয় - তেওঁ পালনা কৰাত নিমিত্ত হৈছে। এওঁ (ব্ৰহ্মা) পালনা কেনেকৈ কৰে। কলহ প্ৰথমে-প্ৰথমে এওঁ প্ৰাপ্ত কৰে। প্ৰথমে এওঁৰ কানে শুনে, পিছত জগদম্বা আছে চম্ভালিব কাৰণে। এতিয়া বাবাই কয় যে মই সংগম যুগত আহিছোঁ,তোমালোকক পুনৰ লৈ যাবলৈ। যেনেকৈ ধৰ্ম মাহ, যাক পুৰুষোত্তম মাহ বুলি কয় নহয় নে। সেইদৰে এয়াও পুৰুষোত্তম যুগ হয়। য'ত উত্তম পৰুষ হ'ব লগীয়া হয়। পুৰুষোত্তম মানে উত্তমতকৈও উত্তম কোন হয়? এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণ, এওঁলোক নৰ-নাৰী উচ্চতকৈও উচ্চ কেনেকৈ আৰু কাৰ দ্বাৰা হ'ল? বাবাই কয় যে মোৰ দ্বাৰা। মোৰ নামো শ্ৰী শ্ৰী শ্ৰেষ্ঠতকৈও শ্ৰেষ্ঠ। এনেকুৱা শ্ৰী নাৰায়ণ যেনেকুৱা মনুষ্য মই বনাওঁ। পতিতক পানন বনাওঁ। যাৰ পৰা পিছত এনেকুৱা লক্ষ্মী-নাৰায়ণ পুৰুষোত্তম আৰু পুৰুষোত্তমী হয়। বাবাই কয় যে - সন্তান সকল, দেহ সহিত দেহৰ যিবোৰ সম্বন্ধ আছে সকলোকে পাহৰি গৈ থাকা। মোক এজনৰ সৈতে যোগ লগোৱা। তোমালোকে কোৱা যে আমি বাবাৰ সন্তান হৈছোঁ। বাবাই স্থাপনা কৰা স্বৰ্গৰ আমি মালিক হ'ম। বাবাই কয় মামেকম (মোকেই) স্মৰণ কৰা। এয়া হ'ল আত্মা অথবা বুদ্ধিৰ যাত্ৰা। ধাৰণা সকলো আত্মাকেই কৰিব লগীয়া হয়। শৰীৰতো জড় হ'ল। আত্মাৰ প্ৰৱেশতা পৰাহেই চৈতন্য হৈ পাৰে। গতিকে বাবাই বুজাই যে - মৰমৰ সন্তানসকল, এই স্মৃতিৰ লক্ষ্যস্থান বহুত দীঘল। তীৰ্থলৈতো মনুষ্য পাক মাৰি উভতি গুছি আহে। তীৰ্থলৈতো কেতিয়াও বিকাৰৰ বাবে নাযায়। ক্ৰোধ, লোভ আদি হৈ যায়, কিন্তু পৱিত্ৰ হৈ নিশ্চয় থাকিব। পিছত ঘৰলৈ উভতি আহে তেতিয়া অপৱিত্ৰ হৈ পৰে। এই সময়ত সকলোৱে আত্মাও মিছা গতিকে শৰীৰো মিছলীয়া হয়। লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ ৰাজধানীৰ পৰা লৈ যিবোৰ আত্মা আহি গৈছে এই সময়ত সকলো পতিত। সত্যযুগত বেহদৰ সুখ, শান্তি, পৱিত্ৰতা থাকে। কলিযুগত তিনিওতা নাই। ঘৰে-ঘৰে দুখ-অশান্তি। কোনো-কোনো ঘৰততো ইমান অশান্তি হয় যেন নৰকহে। নিজৰ মাজত বহুত কাজিয়া-পেচাল কৰি থাকে। গতিকে বাবাই কয় যে - এই শিশুকাল পাহৰি নাযাবা। যদি পাহৰা তেন্তে উচ্চতকৈও উচ্চ আশীৰ্বাদ হেৰুৱাই পেলাবা। পাহৰাই দিলা, এৰি দিলে তেন্তে অধম গতি পাবা। যদি শ্ৰীমত চলা তেন্তে শ্ৰেষ্ঠ শ্ৰী লক্ষ্মী-নাৰায়ণ হ'বা। সীতা-ৰাম ত্ৰৈতাৰ আহি যায়। দুটা কলা কম হৈ গ'ল সেয়েহে তেওঁলোকক ক্ষত্ৰিয় ভাৱৰ চিহ্ন দি দিছে। এনেকুৱা নহয়, তাত কোনো ৰাম-ৰাৱণৰ যুজঁ লাগিছিল। যিয়ে মায়াৰ ওপৰত বিজয়ী প্ৰাপ্ত কৰে তেওঁ দেৱতা বৰ্ণলৈ যায় আৰু যি মায়াৰ ওপৰত বিজয়ী প্ৰাপ্ত কৰিব নোৱাৰে, ফেল হ'ব তেওঁক ক্ষত্ৰিয় বুলি কোৱা হয়। তেওঁলোক ৰাম-সীতাৰ পৰিয়াললৈ গুছি যাব। সম্পূৰ্ণ নম্বৰ হ'ল ১০০, সূৰ্যবংশী এক নম্বৰ যিয়ে গাদীত (আসনত) বহিব। অলপ কম নম্বৰ হয় যদি দ্বিতীয় নম্বৰ, ৩৩ শতাংশ নম্বৰৰ তললৈ আহি যায় যদি ৰাজ্য পিছলৈ পাব। সূৰ্যবংশীৰ সম্পূৰ্ণ হ'ব পিছত চন্দ্ৰবংশীৰ চলিব। সূৰ্যবংশীৰ পিছত চন্দ্ৰবংশী হৈ যায়। চন্দ্ৰবংশী ৰাজধানী অতিত হৈ গ'ল। ড্ৰামাকো বুজিব লাগে। সত্যযুগৰ পিছত ত্ৰৈতা, সত্যপ্ৰধানৰ পৰা সত্য হৈ যায়। ময়লা (খাদ) লাগি গৈ থাকে। প্ৰথমে সোণালী পিছত ৰূপালী, ক'পাৰ.....এতিয়া তোমালোকৰ আত্মাত খাদ পৰি আছে। আত্মাৰ জ্যোতি নুমাই আছে। পাথৰ বুদ্ধি হৈ পৰি আছে, বাবাই পুনৰ পাৰা সদৃশ বুদ্ধি বনাই। কয় যে - হে আত্মা সকল, ঘূৰোঁতে-ফুৰোঁতে যিকোনো কাৰ্য কৰোঁতে বাবাক স্মৰণ কৰা। আঠ ঘণ্টাতো পাণ্ডৰ চৰকাৰক সহায় কৰা। এতিয়া তোমালোক আসুৰী কুলৰ পৰা ঈশ্বৰীয় কুললৈ আহিছা আকৌ যদি আসুৰী কুললৈ যোৱা অথবা তেওঁক স্মৰণ কৰা তেন্তে বিকৰ্ম বিনাশ নহ'ব। কষ্ট সকলো ইয়াৰ ওপৰত। নহ'লে অন্তত বহুত কান্দিব অনুতপ্ত হ'ব লাগিব। পাপৰ বোজা থাকি যায় যদি পুনৰ তোমালোকৰ বাবে ধৰ্ম সভা (Tribunal) বহিব। সাক্ষাৎকাৰ কৰাই - তুমি অমুক জন্মত এইটো কৰিছিল। কাশীতো বলি হোৱাৰ আগতে সাক্ষাৎকাৰ কৰাই দণ্ড দিয়ে। ইয়াতো সাক্ষাৎকাৰ কৰাই ধৰ্মৰাজে ক'ব - চোৱা, বাবাই তোমাক এই ব্ৰহ্মাৰ শৰীৰৰ দ্বাৰা পঢ়াইছিল, তোমাক ইমান শিকাইছিল তথাপিও তুমি এইটো-এইটো পাপ কৰিছিল, না কেৱল এই জন্মৰ কিন্তু জন্ম-জন্মান্তৰ পাপক সাক্ষাৎকাৰ কৰাব। সময় বহুত লাগে। যেনেকৈ বহুত জন্মৰ দণ্ড খায় আছোঁ পিছত বহুত পস্তাব লাগিব, কান্দিবা। কিন্তু কি কৰিব পাৰিব? সেয়েহে প্ৰথমেই কৈ দিছোঁ। নাম বদনাম কৰা তেন্তে বহুত দণ্ড খাব লাগিব সেয়েহে সন্তান সকল,মোক নিজৰ সৎগুৰুৰ নিন্দক নহ'বা। নহ'লে দণ্ডও খাবা আৰু পদো কম হৈ যাব।

তোমালোকৰ সৎ বাবা, সৎ শিক্ষক, সৎগুৰু এজনেই। এতিয়া বাবাই কয় যে এওঁ ব্ৰহ্মা সন্তানে মোক বহুত স্মৰণ কৰে। জ্ঞানো ধাৰণ কৰে। এওঁ আৰু মম্মা এক নম্বৰত পাছ হৈ পিছত লক্ষ্মী-নাৰায়ণ হয়, এওঁলোকৰ বংশবৃদ্ধি হয়। যেতিয়া সকলোৱে পুৰুষাৰ্থ কৰে গতিকে আমিও মম্মা-বাবাৰ সদৃশ কষ্ট কৰি তেওঁলোকৰ আসনৰ মালিক হওঁ, মাতা-পিতাক অনুসৰণ কৰোঁ আৰু ভৱিষ্যত আসনধাৰী হওঁ। এই ৰচয়িতা আৰু ৰচনাৰ জ্ঞান কোনেও জানিব নোৱাৰে। তেওঁলোকেতো অন্তহীন বুলি কৈ দিয়ে - আমি নাজানো.....

নাস্তিক হয়। নজনৰ কাৰণেই ভাৰত বাসী বা সকলো সন্তানে দুখী হৈ পৰিল। কাজিয়া কৰি থাকে-পানীৰ বাবে, মাটিৰ কাৰণে...কোৱা হয় এই সকলো আগৰ জন্মৰ কৰ্মৰ ফল। এতিয়া পিতাৰ পৰা তুমি এনে কৰ্ম শিকিছা যে 21 জন্মৰ কাৰণে কৰ্ম ভোগ ভুগিবলগীয়ায় নহয়। একেবাৰে কৰ্মাতীত অৱস্থা গঢ়ি দিয়ে। ভগৱানৰ বাণী:- হে সন্তান সকল মোক পিতাক বা পতিৰ হৈ যোৱাৰ পিছত কেতিয়াও এৰি নিদিবা। বাবাক এৰি দিয়াৰ সংকল্পও অহা উচিত নহয়। তাত কেতিয়াও স্ত্ৰীয়ে পতিক এৰি দিয়াৰ সংকল্পও নকৰে। সন্তানে পিতাক কেতিয়াও এৰি নিদিয়। আজি কালিতো বহুত দিয়ে। সত্যযুগত কেতিয়াও এৰি নিদিয় কিয়নো তাত তোমালোকে এতিয়াৰ পুৰুষাৰ্থৰ প্ৰালব্ধ ভোগ কৰা এই কাৰণে কোনো দুখৰ অথবা এৰি দিয়াৰ প্ৰশ্নই নাই।

এইয়া হল স্মৰণৰ যাত্ৰা-পৰম পিতাৰ ওচৰলৈ যাবৰ বাবে কৰা আত্মীক যাত্ৰা। নিৰাকাৰ পিতাই আত্মাৰ লগত কথা পাতে এই মুখৰ দ্বাৰা। গতিকে এয়া গো মুখ হৈ গল। বৰ মা হৈ গল। তোমালোক হোৱা মুখ বংশাৱলী। তেওঁৰ পৰা জ্ঞান ৰত্ন উচ্চাৰণ হয়। বাকী গো মুখৰ পৰা কেনেকৈ পানী ওলাব? বাবাই এই মুখৰ দ্বাৰা অবিনাশী জ্ঞান ৰত্ন দিয়ে। এটা এটা ৰত্ন লাখ টকাৰ সমান। যিমান তোমালোকে ধাৰণা কৰিবা.....। মূখ্য হল মনমনাভৱ। এই এক ৰত্নই হল মূখ্য। অসীমৰ পিতাই কয় মোক স্মৰণ কৰিলে মই অসীম সুখ দিবলৈ বান্ধ খাই আছোঁ। যেতিয়ালৈকে দেহ আছে তেতিয়ালৈকে মোক স্মৰণ কৰি থাকিবা তেতিয়া তোমাক স্বৰ্গৰ বাদশবাহী দিম কিয়নো তুমি আজ্ঞাকাৰী, বিশ্বাসী হৈ উঠা। যিমনে যি যে স্মৰণ কৰিব ইমানেই দুনিয়া খনক পৱিত্ৰ বনাব। স্মৰণৰ দ্বাৰাই বিকৰ্ম বিনাশ হয়। সন্তান সকলক মায়াই ক্ষনে ক্ষনে পাহৰাই দিয়ে এই কাৰণে সাৱধান হৈ থাকিবা। কেতিয়াও বাবাক পাহৰি নাযাবা। মই তোমালোকক লৈ যাবলৈ আহিছোঁ। সত্যযুগৰ পৰা ড্ৰামা আকৌ পুনৰাবৃত্তি হব। মই সত্যযুগৰ মালিক নহওঁ। তোমালোক স্বৰ্গৰ ৰাজত্ব দিওঁ। মই আধা কল্প বানপ্ৰস্তুত বহি যাওঁ। পুনৰ আধা কল্প মোক কোনেও স্মৰণ নকৰে। দুখত সকলোৱে স্মৰণ কৰে। সুখত কোনেও নকৰে.. ভাল বাৰু।

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ -

ধাৰণাৰ বাবে মূখ্য সাৰ:-

১)পাণ্ডৱ চৰকাৰক ৮ ঘণ্টা সহায় নিশ্চয় কৰিব লাগে।স্মৰণত থাকি বিশ্বক পাৱন বনোৱাৰ সেৱা কৰিব লাগে।

২)কেতিয়াও কোনো ওলোটাকৈ কৰ্ম কৰি সৎ-গুৰুৰ নিন্দা কৰিব নালাগে।মাম্মা-বাবাৰ নিচিনা পুৰুষাৰ্থ কৰি সূৰ্য্য বংশী ৰাজপদ লব লাগে।

বৰদান:-নিজ ভাবৰ অধিকাৰৰ অনুভূতিৰ দ্বাৰা অধিনতাক সমাপ্ত কৰোতা সৰ্ব অধিকাৰী হোৱা

বাবাক নিজৰ বনোৱা অৰ্থাৎ নিজৰ অধিকাৰ অনুভৱ হোৱা।য'ত অধিকাৰ আছে তাত না স্ব-প্ৰতি

অধিনতা আছে,না সম্বন্ধ-সম্পৰ্কত অহাৰ অধিনতা আছে,না প্ৰকৃতি আৰু পৰিস্থিতিৰ মাজত অহাৰ অধিনতা আছে।যেতিয়া এই সকলো প্ৰকাৰৰ অধিনতা সমাপ্ত হৈ যায় তেতিয়া সৰ্ব অধিকাৰী হোৱা যায়।যি সকলে বাবাক জানিছে আৰু বাবাক জানি নিজৰ বনাইছে তেওঁলোকেই মহান আৰু অধিকাৰী।

সলোগান:-নিজৰ সংস্কাৰ বা গুণক সকলোৰে লগত মিলাই চলা-এয়াই বিশেষ আত্মা সকলৰ বিশেষতা।

॥ওম্ শান্তি॥